

Àlex Alguacil, piano

DIMECRES, 31 DE MAIG DE 2017 – 20.30 h
Intèrprets Catalans *Petit Palau*

Programa

I

Franz Liszt (1811-1886)

Sis consolacions

16'

- I. Andante con moto
- II. Un poco più mosso
- III. Lento placido
- IV. Quasi Adagio
- V. Andantino
- VI. Allegretto sempre cantabile

Salvador Brotons (1959)

*Sonata per a piano**

18'

- I. Allegro robusto
- II. Lento e lontano – Larghetto sognando
- III. Allegro marcato

II

Serguei Rachmàninov (1873-1943)

Preludis (selecció)

10'

- Preludi op. 23 núm. 1*
- Preludi op. 32 núm. 10*
- Preludi op. 32 núm. 12'*

Serguei Prokófiev (1891-1953)

Sonata núm. 6, op. 82

25'

- I. Allegro moderato
- II. Allegretto
- III. Tempo di valzer, lentissimo
- IV. Vivace

*dedicada a Àlex Alguacil

Comentari

Tot i que al programa d'avui no és present explícitament amb cap de les seves obres, l'ombra de Frédéric Chopin (1810-1849) plana per tota la vetllada, no debades el solc del virtuós polonès marca tot el corpus creatiu pianístic dels dos darrers segles.

Una afirmació com aquesta pot semblar xocant per a aquells que identifiquen Franz Liszt (1811-1886) com un cultivador exclusiu d'un pianisme "de bravura", però el cert és que l'estètica delicada de Chopin és ben present en les *Sis consolacions* que Liszt compongué cap al 1850 inspirades en uns versos de Sainte-Beuve amb un esperit i una tècnica gens aparatosos.

I si Liszt havia escrit també inspirant-se en Chopin els seus *Estudis* i *Balades*, és claríssim l'exemple del darrer en els *Preludis* de Serguei Rachmàninov (1873-1943). Escrits, com els de Chopin, cada un en una tonalitat diferent, Rachmàninov hi manifesta un domini absolut de sonoritats, timbres i tècniques. Tot i partir d'un concepte tradicional, els plantejaments formals nous, la sorprenent expressivitat i el singular sentit de la improvisació en fan una de les obres cabdals del repertori pianístic.

Serguei Prokófiev (1891-1953) sempre es vantava de no seguir cap escola ni de permetre's cap influència, però el cert és que un marcat classicisme plana per tota la seva obra, si bé barrejat amb algunes aportacions primitivistes dels seus contemporanis Bartók i Stravinsky. El mateix passa amb l'obra de Salvador Brotons (1959), compositor i director català que renuncia conscientment a seguir les avantguardes més radicals de l'Europa central a favor d'una via de fusió entre la tradició clàssica i les noves aportacions "perifèriques", principalment americanes i russes. Escrita l'any 2011, la seva *Sonata op. 124* és la darrera obra per a piano (per cert, just després dels *Tres nocturns "alla Chopin"*, op. 116 del 2010). L'elecció de la forma clàssica no és en va, s'inspira en la *Sonata per a flauta* de Poulenc i, com en aquella, conté passatges de gran lirisme, tot i que al darrer moviment, de tempo ràpid i mètrica sincopada, el timbre percussiu i rítmic del piano recorda més Prokófiev. El moviment lent, d'ambient reflexiu, s'articula com un gran crescendo que resol en dolces dissonàncies finals. Un procediment, d'altra banda, molt chopinià.

Sergi Moreno Lasalle, músic i crític musical

Biografia

Àlex Alguacil

Graduat pel Conservatori Superior de Música de Barcelona el 2002, i per la la Manhattan School of Music de Nova York, on va estudiar amb els pianistes D.-A. Feder i M. Nakaya Lotto. En música de cambra els seus professors van ser el prestigiós violoncel·lista D. Soyer i el violinista P. Winograd.

Descrit recentment per la crítica com un "pianista que entra en la seva maduresa interpretativa" («Scherzo»), Àlex Alguacil és elogiat com "un pianista sensible, amb un fi sentit musical" («El País») i com un "músic intel·ligent, amb fusta de qualitat i projecció assegurada al món pianístic del nostre país" («La Vanguardia»). Les seves actuacions l'han portat a escenaris importants de Nord-amèrica i el Japó, i en el seu debut amb orquestra a Espanya va ser descrit com un "pianista brillant" («El País») i el seu recital de presentació al Carnegie Hall de Nova York va tenir el reconeixement com "un dels recitals més destacats de la temporada" («New York Concert Review Magazine»). És convidat habitual d'auditoris i festivals, i ha estat solista amb diverses orquestres espanyoles de prestigi.

Va debutar al Carnegie Hall de Nova York el 2008, i també ho ha fet en altres sales importants de la ciutat, com el Cami Hall o el Merkin Hall del Lincoln Center, i àmpliament per la resta del país, convidat per orquestres com la Bergen Philharmonic Orchestra o la Vancouver Symphony Orchestra, a ciutats com Chicago, Filadèlfia o Portland, en alguns casos amb retransmissions en directe per emissores principals, com la WQXR de Nova York o la WFMT de Chicago.

En el seu compromís amb la música contemporània del seu país, ha estrenat diverses obres de compositors contemporanis, algunes d'escrites i/o dedicades a ell mateix, de compositors com S. Brotons, J. Rodríguez Picó, H. Parra o X. Pagès.

El seu darrer treball discogràfic, dedicat a Prokófiev, ha estat rebut de manera entusiasta per la crítica, que el defineix com "un disc ple d'atractius, amb una articulació i rítmica trepidant, amb un punt salvatge". Ha ofert *masterclasses* internacionals al Columbia College de Chicago i, properament, al Tokyo College del Japó. Actualment és professor de piano al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona.

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat